

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jiřiny Roubíčkové a soudců Mgr. Zdeňka Pořízka a Mgr. Mileny Vránkové ve veřejném zasedání konaném dne 21. 1. 2021 projednal odvolání, která proti rozsudku Okresního soudu v Písku ze dne 8. 10. 2019 č.j. 11 T 95/2018-331 podali

1/ státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Písku

2/ obžalovaný [jméno] [příjmení], [datum narození] v [město], [země], osoba samostatně výdělečně činná, bytem [adresa],

a rozhodl o nich

takto:

I.

Podle § 258 odst. 1 písm. d), f) trestního řádu se k odvolání obžalovaného napadený rozsudek v celém rozsahu zrušuje.

Podle § 259 odst. 3 trestního řádu nově rozhodnuto takto:

Obžalovaný

[jméno] [příjmení], narozen [datum] v [město], [země], osoba samostatně výdělečně činná, bytem [adresa],

se podle § 226 písm. b) trestního řádu zprošťuje obžaloby státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Písku ze dne 28. 11. 2018 č.j. ZT 190/2018-57 pro skutek spočívající v tom, že:

dne 18. 2. 2018 v době od 00:30 hodin do 00:50 hodin během konání hudební produkce v Dance klubu, „Canal La Manche“ v Chelčického ulici čp. 56 v Písku, kde v pozici bezpečnostního pracovníka společnosti [právníká osoba], smluvního partnera provozovatele nočního podniku při vyvádění [jméno] [příjmení], [datum narození], jako jednoho z hostů, kteří narušili klidný

průběh produkce tohoto nejméně jednou udeřil rukou a útočným kopem do oblasti břicha a dále bezprostředně poté, po vyvedení skupiny osob narušujících klidný průběh produkce z prostor podniku, úderem rukou a dvěma kopy do obličeje fyzicky napadl [jméno] [příjmení], [datum narození], dalšího člena této skupiny, který se násilným způsobem pokoušel o návrat do předmětného podniku, čímž mu způsobil zranění, a to zhmoždění horního rtu uprostřed, tržně zhmožděnou ránu dásně v místě lůžek prvního až třetího zubu vpravo nahoře, a subluxaci prvního až třetího zubu vpravo nahoře, které si vyžádalo okamžité ošetření na chirurgické ambulanci v Nemocnici Písek, a.s., a následný zákrok s pracovní neschopností nejméně do konce měsíce dubna 2018, kdy ze soudně lékařského hlediska je toto zranění posuzováno jako zranění lehké s obvyklou dobou léčení kolem 2 – 3 týdnů,

v němž bylo podanou obžalobou spatřováno spáchání přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 trestního řádu se poškozený [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa], odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

II.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Písku jako nedůvodné zamítá.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem Okresního soudu v Písku byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že dne 18. 2. 2018 v době od 00:30 hodin do 00:50 hodin během konání hudební produkce v Dance klubu, „Canal la Manche“ v Chelčického ulici čp. 56 v Písku, kde v pozici bezpečnostního pracovníka společnosti [právníká osoba], smluvního partnera provozovatele nočního podniku, při vyvádění [jméno] [příjmení], [datum narození], jako jednoho z hostů, kteří narušili klidný průběh produkce, tohoto nejméně jednou udeřil rukou a útočným kopem do oblasti břicha.
2. Obžalovaný byl soudem I. stupně odsouzen podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. b), odst. 3 a § 68 odst. 1, odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 100 denních sazeb v částce 100 Kč, v celkové částce 10 000 Kč. Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalovanému pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 4 měsíce. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byl poškozený [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa], odkázán s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť v zákonem stanovené lhůtě proti němu jako první podala odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v [obec], a to v neprospěch obžalovaného do výroku o trestu. Státní zástupkyně považuje uložený peněžitý trest za nepřiměřeně mírný, za situace, kdy se jej obžalovaný dopustil při výkonu svého zaměstnání. Se závěry nalézacího soudu, uvedenými na straně 14 bod 46/ rozsudku se nelze ztotožnit, když naopak proti závěrům nalézacího soudu je třeba závažnost jednání spáchaného obžalovaným, ale i osobu samotného obžalovaného posuzovat přísněji, a to zejména s ohledem na to, že se předmětného jednání dopustil při výkonu své profese, kdy náplní práce člena ochranné služby je zabránit právě takovému jednání a fyzickým atakům na veřejnosti. Po posouzení všech okolností daného případu pak soud dospěl ke shora citovaným závěrům o uložení trestu. Nalézací soud vzal při ukládání trestu do úvahy jak polehčující, tak přitěžující

okolnosti, se kterými je třeba souhlasit v rozsahu, jak jej soud specifikoval, kdy zejména polehčující okolnosti nejsou takového charakteru, takové zásadní povahy, aby odůvodňovaly uložení takto nízkého trestu, kdy je nutno namíste přihlídnout právě k tomu, že obžalovaný svou trestnou činnost popíral, byl v průběhu hlavního líčení nekritický ke svému jednání a takto razantní zásah vykonal v pozici člena ochranné služby. Státní zástupkyně je tedy toho názoru, že na obžalovaného je nutno působit daleko přísnějším trestem stejného druhu.

4. Státní zástupkyně proto navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu částečně zrušil, a to ve výroku o trestu, a sám rozhodl tak, že uloží obžalovanému podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku nově peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb po 150 Kč, tedy v celkové částce 15 000 Kč a podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku pro případ, že by peněžitý trest nebyl obžalovaným ve stanovené lhůtě vykonán, stanovil náhradní trest odnětí svobody v trvání 1/8 horní hranice zákonné trestní sazby tohoto paragrafu.
5. Druhé odvolání podané obžalovaným [jméno] [příjmení] proti napadenému rozsudku, směřuje do všech jeho výroků. Obžalovaný soudu I. stupně vytýká nesprávná skutková zjištění. Soud I. stupně nesprávně dospěl k závěru, že obžalovaný spáchal přečin výtržnictví, aniž by v tomto konkrétním případě provedl posouzení splnění znaků tohoto trestného činu, jak jsou dlouhodobě popsány v ustálené rozhodovací praxi vyšších soudů, čímž založil v podstatě nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Obžalovaný prostřednictvím svého obhájce konkretizuje veškeré znaky přečinu výtržnictví a sám pak popisuje, co on vidí na videozáznamu incidentu, který se stal mezi ním a [jméno] [příjmení] na vnitřním schodišti baru a dále poukazuje na interpretaci tohoto videozáznamu, jak ji učinil soud I. stupně. Skutečný obsah videozáznamu, který je navíc zřejmě neúplný, je soudem v jeho skutkových zjištěných učiněných v bodu 40. a 41. odůvodnění rozsudku oproti obsahu videozáznamu soudem dezinterpretován a vytržen ze souvislostí, když činnost obžalovaného při vyvádění problémového návštěvníka baru je podána jako jeho útok na něj, jsou zde shledány útočné kopy, které se nestaly, není zohledněn časový průběh a to, že kopy (obránné) byly použity ze strany obžalovaného až po zběsilem útoku [jméno] [příjmení] na něj výpadem učiněným shora ze schodu. Soud přitom naprosto pominul to, co tomuto incidentu předcházelo a co je z dokazování nesporné, a to, že incident vyvolali sourozenci [příjmení], a to hrubým porušením zásad lidského soužití, když verbálně způsobem snižujícím lidskou důstojnost zaútočili kvůli sexuální orientaci na pokojně se v baru bavící [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Sourozenci [příjmení] se netajili už od příchodu do baru tím, že zde chtějí vyvolat konflikt, což bylo zřejmé již při vstupu do baru a osobní prohlídce. [jméno] [příjmení] obžalovaného již před incidentem na vnitřním schodišti urážel a vyhrožoval mu zabitím. [jméno] [příjmení] byl za nebezpečné vyhrožování obžalovanému pravomocně soudem odsouzen a uložený trest přijal. Obžalovanému v okamžiku vyvádění bylo známo, že již jednou byli z provozovny bratři [příjmení] vykázáni, je o nich známo, že mají kriminální minulost a že občas vyvolávají ve veřejných podnicích rvačky. Využívají přitom mj. i absolutní podobnosti všech tří sourozenců jako trojčat, aby je nebylo možno postihnout. Motiv vypovídat proti osobě obžalovaného u všech sourozenců [příjmení] a [jméno] [příjmení] za každou cenu, jako snaha pomstít se za dvojí vyvedení z podniku a dosáhnout trestního stíhání obžalovaného, je dán, což dokládá kromě svědeckých výpovědí i druhý videozáznam založený ve spise, pořízený před provozovnou na ulici Chelčického, i to, že [jméno] [příjmení] celé vyvádění natáčel ještě před vznikem konfliktu na vnitřním schodišti a provokoval obžalovaného i [jméno] [příjmení] k dalšímu konfliktu, aby mohl vše natočit. Takové jednání u vyváděných osob běžné není, je běžné jen u osob, které s uvedenými konflikty mají již zkušenosti. Sám soud v bodu 43. odůvodnění rozsudku připustil, že výpovědi poškozených a svědků [příjmení] a [jméno] [příjmení] ohledně dalšího pokračování konfliktu v baru a venku na ulici dne 18. 2. 2018 jsou rozporné a nevěrohodné, přesto výpovědi [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] hodnotí u incidentu na vnitřním schodišti jako zcela věrohodné, přitom není postaveno najisto, zda vůbec konflikt [jméno] [příjmení] mohla vidět. Na videozáznamu sama [jméno] [příjmení] vidět není a

její pozice, kde se v rámci prostoru baru v čase videozáznamu 0:19 nacházela, je i po provedeném dokazování nejasná. Nevěrohodná je i výpověď [jméno] [příjmení], že se na schodišti zastavil proto, aby čekal na [jméno] [příjmení]. Z výpovědi [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] vyplývá, že ven z provozovny vyšli až za 1 – 2 minuty poté, co byl [jméno] [příjmení], „vyvlečen“ z provozovny po schodišti členem ochranné služby p. [příjmení]. Není tedy jasné, zda ve chvíli incidentu byli [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] v pohybu směrem ke schodišti, tyto osoby nikdo nevyváděl, byli ještě oba v provozovně a na pohybu nebyli nijak omezováni ani usměrňováni. [jméno] [příjmení], který se měl pohybovat dle výpovědi [jméno] [příjmení] v provozovně spolu s ní, přitom konflikt na vnitřním schodišti neviděl. Z videozáznamu není patrné, že by [jméno] [příjmení] jakkoli, „hledal očima“ paní [příjmení], to, že na ni chce počkat, nebo že na ní čeká, není patrné ani z jakékoli gestikulace [jméno] [příjmení] směrem do baru, ani z jeho gestikulace vůči obžalovanému, když se k němu přibližoval.

6. Obžalovaný soudu I. stupně vytýká dále nesprávné právní posouzení věci, neprovedení posouzení okolností případu svědčících v jeho prospěch. Z odůvodnění napadeného rozsudku obžalovaný zjistil, že byl zřejmě soudem I. stupně odsouzen za výtržnictví ve formě výtržnosti fyzickým napadením jiné osoby na místě veřejně přístupném. Judikatura k této formě výtržnictví je dlouhodobě zcela ustálena a měla by proto být známa i soudu I. stupně. Odkazováno proto na několik rozhodnutí Nejvyššího soudu, která se vztahují k této problematice a z těchto rozhodnutí pak obžalovaným citováno.
7. Obžalovaný dále argumentuje, že soud I. stupně se tím, že je nutno při posouzení jeho trestní odpovědnosti za přečin výtržnictví zkoumat skutkový stav a aplikovat právo při dodržení judikатурních podmínek pro závěr o jeho vině či nevině, zjevně nezabýval, i když z dokazování je jasně patrné, že znaky spáchání přečinu výtržnictví, jak specifikovány v ustálené soudní judikatuře, v případě obžalovaného naplněny nebyly. Především nelze z ničeho, co z dokazování vyšlo najevo, dovodit, že by chování obžalovaného směřovalo proti zájmu společnosti jako celku nebo proti zásadám občanského soužití a nemělo za cíl je ani rušit, ale naopak cílem jednání obžalovaného bylo obnovit veřejný pořádek, tj. jeho jednání mělo předejít dalšímu rušení pokojně se bavících občanů ze strany sourozenců [příjmení], když někteří tito pokojně se bavící občané byli jimi hrubě uráženi a ponižováni. Vyvedení osob rušících veřejný pořádek s největší pravděpodobností předešlo, vzhledem k videozáznamu z ulice Chelčického zdokumentované zuřivosti všech sourozenců [příjmení], závažnějšímu narušení veřejného pořádku ve stísněných prostorách baru plného návštěvníků, kde by bylo přímo jakýmkoli fyzickým napadením ohroženo jejich zdraví. Jednání obžalovaného nebylo v žádném případě výrazem jeho záporného vztahu ke společnosti jako celku, naopak se obžalovaný snažil přispět k tomu, aby pořádek byl dodržován, což byl i jeho úkol v dané provozovně. Proto nechápe, za co je vůbec trestně stíhán. I kdyby k napadení [jméno] [příjmení] skutečně došlo tak, jak popisuje soud, což je však v rozporu s provedeným dokazováním, nešlo o žádný útok na zájmy společnosti, ale o snahu eliminovat narušování veřejného pořádku ještě přiměřeným způsobem a o čin zaměřený jen proti [jméno] [příjmení]. [jméno] [příjmení] byl z provozovny po právu vykázán a zaujetím pozice na vyvýšeném místě proti obžalovanému, vyvolal v něm i ve spojitosti s nahráváním celé záležitosti na video jeho bratrem [jméno], obavy z bezprostředního útoku.
8. Jednání obžalovaného, jak je nakonec patrné nejen ze svědeckých výpovědí, ale i videozáznamu konfliktu na vnitřním schodišti baru, hrubě nikoho neuráželo, nevzbuzovalo obavy o bezpečnost, zdraví, majetek, ani výrazně nesnižovalo vážnost většího počtu osob současně přítomných. Vyváděn byl jen [jméno] [příjmení], nikdo jiný. Byl vyváděn proto, že byl verbálně nejagresivnější, vyhrožoval obžalovanému smrtí a v podstatě vystupoval jako hlava skupiny osob, které činí potíže. V případě fyzického konfliktu nebyl ohrožen na vnitřním schodišti nikdo jiný než obžalovaný a [jméno] [příjmení], a ani nemohl vzniknout u nikoho jiného dojem, že někdo další může být ohrožen. Okolo obžalovaného i [jméno] [příjmení] byl prostor, do kterého vnikal jen videozáznam prostřednictvím mobilního telefonu, který pořizoval [jméno] [příjmení] na vlastní

riziko. Z videozáznamu je patrné, že zásah obžalovaného, a to proti útokům [jméno] [příjmení], byl veden bez agresivity, s cílem minimalizovat útoky [jméno] [příjmení] a jeho doprovodu, i to, že obžalovaný před útokem [jméno] [příjmení] ustupoval a kryl se před jeho výpady. Svědci, kromě sourozenců [příjmení] a K. [příjmení], kteří otevřeně již při konfliktu 18. 2. 2018 deklarovali záměr vyvolat trestní stíhání obžalovaného, hodnotí všichni celý zásah jako vysoce profesionální a přiměřený. V té fázi konfliktu, za kterou byl obžalovaný odsouzen, nejde o jakýkoli konflikt v rozporu s veřejným zájmem či zájmem společnosti, či o neuctivý a záporný vztah obžalovaného ke společnosti, ale jde jen o konflikt s [jméno] [příjmení], jehož pohnutkou byla zjevně vzhledem k výsledkům dokazování naopak ochrana zájmů společnosti před dalšími výtržnostmi sourozenců [příjmení] na místě veřejně přístupném. Tento konflikt u vnitřního schodiště se jakýchkoli jiných osob, než [jméno] [příjmení] nedotkl, a v jiných osobách ani žádné obavy jednání obžalovaného nevyvolalo a vyvolat ani nemohlo. Z dokazování ani nevyplývalo to, že by jednání obžalovaného u vnitřního schodiště v baru směřovalo primárně k narušení veřejného pořádku, ani to, že by narušení chráněného zájmu dosáhlo intenzity potřebné k uplatnění odpovědnosti podle trestního práva. Z výše uvedeného navíc vyplývá, že i kdyby skutkový závěr soudu I. stupně ohledně videozáznamu z vnitřního schodiště byl správný, nebylo s jistotou bez důvodných pochybností shledáno u jednání obžalovaného prokázání výše zmíněných podmínek, jejichž zjištění je nutné k učinění právního závěru, že došlo ke spáchání přečinu výtržnictví. V takových případech má soud rozhodnout dle zásady in dubio pro reo, tedy rozhodnout ve prospěch obžalovaného.

9. Není chybou obžalovaného, že dosud nebyl přijat žádný zákon na úpravu činnosti bezpečnostních služeb. Bezpečnostní služby realizují těžkou a odpovědnou práci, mnohdy i např. za Policii ČR. Pokud by jim bylo zcela znemožněno používat jakékoli fyzické síly či naznačení fyzické síly a převahy či nutné obrany, jejíž intenzita může i přesahovat intenzitu útoku narušitele vůči narušitelům veřejného pořádku, nemohly by plnit bezpečnostní a ochranné služby své úkoly, mj. i ochranu pokojných občanů a pořádku ve veřejně přístupných zařízeních, nejen tanečního či restauračního charakteru vůbec. Narušitelé pořádku navíc musí počítat s tím, že z podniku, kde svým neslušným chováním narušili veřejný pořádek, budou vykázáni, v případě potřeby i za dodržení zákonných podmínek svépomoci a nutné obrany i vyvedeni.
10. Ze všech výše uvedených důvodů proto obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud po zopakování důkazů přehráním obou ve spise založených videozáznamů, když u soudu I. stupně byly tyto důkazy jen se souhlasem stran konstatovány jako provedené bez přehrání, napadený rozsudek zrušil a rozhodl sám nově tak, že obžalovaný bude podané obžaloby zproštěn.
11. Ještě předtím než podrobí odvolací soud přezkumu napadený rozsudek Okresního soudu v Písku ze dne 8. 10. 2019, č.j. 11 T 95/2018-331, považuje za nutné nastínit dosavadní průběh a vývoj celé trestní kauzy.
12. Dne 30. 11. 2018 napadla u Okresního soudu v Písku obžaloba pod č.j. ZT 190/2018-57, která obžalovaného [jméno] [příjmení] vinila ze spáchání přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku.
13. Okresní soud v Písku ohledně obžalovaného [jméno] [příjmení] rozhodl meritorním způsobem, a to rozsudkem ze dne 8. 10. 2019, č.j. 11 T 95/2018-331, kterým jej uznal vinným přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že dne 18. 2. 2018 v době od 00:30 hodin do 00:50 hodin během konání hudební produkce v Dance clubu,, Canal la Manche“ v Chelčického ulici čp. 56 v Písku, kde v pozici bezpečnostního pracovníka společnosti [právníká osoba], smluvního partnera provozovatele nočního podniku při vyvádění [jméno] [příjmení], [datum narození], jako jednoho z hostů, kteří narušili klidný průběh produkce, tohoto nejméně jednou udeřil rukou a útočným kopem do oblasti břicha.
14. Za tento přečin byl obžalovaný odsouzen podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. b), odst. 3 a § 68 odst. 1, odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve

výměře 100 denních sazeb v částce 100 Kč, v celkové částce 10 000 Kč. Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalovanému pro případ, že by jím nebyl peněžitý trest ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců.

15. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byl poškozený [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa], odkázán s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
16. Usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočky v Táboře ze dne 27. 2. 2020, č.j. 14 To 306/2019-369, byla podle § 256 trestního řádu zamítnuta odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Písku a obžalovaného [jméno] [příjmení], které podali proti rozsudku Okresního soudu v Písku ze dne 8. 10. 2019, č.j. 11 T 95/2018-331.
17. Odvolací soud v předmětném usnesení uvedl, že po provedení důkazů ve veřejném zasedání se jen utvrdil v přesvědčení, že procesní soud rozhodl o vině obžalovaného [jméno] [příjmení] zcela zákonným způsobem, když dovedl bez nejmenších pochybností jeho vinu přechínem výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Zkonstatoval dále, že v daném případě nemohlo být aplikováno ustanovení o nutné obraně podle § 29 odst. 1 trestního zákoníku, neboť obžalovaný v danou chvíli žádný útok, či přímo hrozící útok neodvracel. Odvolací soud uzavřel, že všechny důkazy v souhrnu jednoznačně usvědčují obžalovaného z vytykaného trestního jednání, které popsáno ve výrokové části napadeného rozsudku. Přestože z některých svědeckých výpovědí vyplývá, že [jméno] [příjmení] se choval v prostorách baru agresivně a obžalovanému [jméno] [příjmení] i sprostě nadával, žádný ze svědků však nezaregistroval, že by obžalovaný či ostatní lidé přítomní v baru byli jednáním [jméno] [příjmení] ohroženi na životě či zdraví v takové intenzitě, aby musel obžalovaný proti [jméno] [příjmení] zasáhnout takovým nepřijatelným způsobem za užití fyzického násilí. Pokud obžalovaným poukazováno na skutečnost, že v prostorách baru se jako provozovatel bezpečnostní agentury snažil udržet klid a pořádek, odvolací soud v této souvislosti připomněl, že to může být z jeho strany činěno, avšak toliko způsobem, který nepřekračuje normy trestního práva. Poukázal na zásady, které jsou ostatně uvedeny i ve všeobecných podmínkách služeb [právníká osoba], které založeny v trestním spise.
18. Odvolací soud tedy označil skutkové závěry soudu I. stupně za správné a neshledal žádných připomínek ani k soudem I. stupně užitě právní kvalifikaci, když tento dovedl, že jednání obžalovaného [jméno] [příjmení] vykazuje všechny zákonem předpokládané znaky přechínu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. To, že se obžalovaný dopustil veřejně a na místě veřejnosti přístupném výtržnictví, že napadl jiného, tedy konkrétně [jméno] [příjmení], je faktem nezpochybnitelným, dostatečně podloženým shromážděnými důkazními prostředky. Jednostranný výklad soudní judikatury, která se váže k naplnění znaků přechínu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, která uvedena v opravném prostředku obžalovaného, odvolacím soudem striktně odmítnuta. Odvolací soud vyslovil názor, že obžalovaný, který má hájit dodržení veřejného pořádku z titulu svého postavení jako bezpečnostního pracovníka společnosti Kopko Security, s.r.o., se za přítomnosti více osob dopustil jednání, které nelze považovat ve vztahu k [jméno] [příjmení] za zcela adekvátní a přiměřené, za jednání, které lze tolerovat z hlediska trestního zákona. Odvolací soud proto nabyl přesvědčení, že rozsudečný výrok soudu I. stupně odpovídá zjištěné důkazní situaci s tím, že projevil naprostý souhlas i s postupem soudu I. stupně, který z důvodů v odůvodňující části napadeného rozsudku uvedených, ustoupil u obžalovaného [jméno] [příjmení] od další obžalobou nastavené právní kvalifikaci, a to přechínu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku. Odvolací soud zkonstatoval, že již z tohoto postupu procesního soudu je patrné, že tento soud zcela mechanicky nepřevzal výše zmíněnou právní kvalifikaci, která ve vztahu k obžalovanému [jméno] [příjmení] uvedena v podané obžalobě, reagoval na vývoj důkazní situace a následně z pohledu odvolacího soudu rozhodl v dané věci zcela správně, v souladu se zákonem. Reagoval s dostatkem i na obhajobu obžalovaného a jasně označil ve svém rozhodnutí důkazní prostředky, které ji vyvrací. Odvolací soud proto vzhledem k obsahu a kvalitě odůvodňující části napadeného rozsudku, na níž odkázal, se s hodnotícími úvahami soudu I. stupně naprosto ztotožnil.

19. Trest, který byl obžalovanému [jméno] [příjmení] uložen, označen odvolacím soudem za zcela dostatečný, přiměřený, který svým druhem ani výměrou nevybočuje ze zaběhlých pravidel trestání pro daný charakter trestné činnosti. Za zcela akceptovatelný označen i výrok o náhradě škody, který podle § 229 odst. 1 trestního řádu učiněn soudem I. stupně v rámci adhezního řízení vůči poškozenému [jméno] [příjmení], [datum narození].
20. K dovolání obžalovaného [jméno] [příjmení] bylo následně usnesením Nejvyššího soudu ze dne 22. 7. 2020, č.j. 8 Tdo 721/2020-409, podle § 265k odst. 1 trestního řádu zrušeno usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočky v Táboře ze dne 27. 2. 2020, sp. zn. 14 To 306/2019. Podle § 265k odst. 2 trestního řádu zrušena taktéž i další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 trestního řádu byla věc přikázána Krajskému soudu v Českých Budějovicích, pobočce v Táboře, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.
21. Nejvyšší soud v odůvodňující části svého rozhodnutí poukázal na skutkovou podstatu přečinu výtržnictví podle § 358 trestního zákoníku, na jeho zákonné znaky a na ustálenou soudní judikaturu, která se k danému přečinu váže. Z této judikatury vyplývá, že každý případ by měl být posuzován individuálně, zejména podle způsobu provedení činu, intenzity útoku, jeho dominantních rysů a průběhu, podle celkových okolností, za jakých byl čin spáchán, s ohledem na to, kde k němu došlo, při jaké příležitosti, jak se dotkl ostatních lidí, jak narušil veřejný pořádek, jak proti němu bylo zakročeno a jak na to pachatel reagoval, čím byl čin vyvolán a co k němu pachatele motivovalo, jaký je jinak vztah pachatele ke spoluobčanům a k respektování veřejného pořádku obecně apod.
22. Dle Nejvyššího soudu, soudy nižších stupňů, zejména pak soud I. stupně, se při hodnocení důkazů, které byly v hlavním líčení provedeny, věnovaly především situaci, kdy obviněný udeřil poškozeného do břicha, a tomu, zda poškozený obviněného v dané chvíli ohrožoval, avšak opomněly hodnotit skutečnosti vyplývající z výpovědí svědků stran okolností, za nichž se obviněný svého jednání vůči poškozenému dopustil a zda jeho jednání bylo schopno vyvolat v dalších osobách obavy, neklid, pohoršení, či jakoukoli negativní reakci. Soudy sice uzavřely, že obviněný jednal neadekvátně, když poškozeného udeřil a kopal, ačkoliv mu nezpůsobil žádné zranění, dostatečně se však nezabývaly všemi okolnostmi, za nichž tak učinil, a jeho motivací. Jak poukázal i státní zástupce, nelze opomenout skutečnost, že obviněný, jako zkušený karatista, trenér oddílu bojových sportů, zcela evidentně i s ohledem na skutečnost, že poškozený z jeho útoku neutrpěl žádná zranění, volil mírné údery, jejichž cílem nebylo poškozenému ublížit. Dle Nejvyššího soudu se naopak jeví jako věrohodná obhajoba obviněného, že se poškozenému pokoušel ukázat svou převahu, aby pokračoval v opouštění podniku. Ačkoliv z provedeného dokazování nevyplývalo, že by se obviněný skutečně bránil útoku poškozeného, nelze za takové situace, kdy poškozený v podniku, kde obviněný pracoval jako bezpečnostní pracovník, se již dříve dopouštěl nevhodného chování, kvůli kterému byl vyveden (přičemž této skutečnosti i agresivních sklonů poškozeného si byl obviněný vědom), obtěžoval a urážel hosty, slovně nejen na obviněného útočil a odmítal sám opustit podnik a choval se agresivně, vyloučit, že obviněný, ačkoliv zakročil mírně excesivně, tak činil z omluvitelné pohnutky, kterou byl záměr zachovat veřejný pořádek v podniku a snaha ochránit hosty. Naopak nic z provedených důkazů nenasvědčuje tomu, že by měl obviněný záporný vztah k veřejnému pořádku.
23. Nejvyšší soud dále zkonstatoval, že skutková zjištění soudu I. stupně, jimž odvolací soud přisvědčil, vylučují možnost učinit závěr, že obviněný jednal za splnění podmínek krajní nouze, a to pro absenci podmínky, že nebezpečí hrozilo přímo, bezprostředně. Nutná obrana, rovněž dovolatelem zmiňovaná, představuje ve vztahu ke krajní nouzi zvláštní, speciální případ. [obec] jakéhokoli nebezpečí, jako je tomu u krajní nouze, je tu útok, tj. úmyslné protiprávní jednání člověka, zde kvalifikované nebezpečí. Skutková zjištění učiněná soudem I. stupně, jež označil odvolací soud za správná, vyvracejí reálnost úvahy o jednání v nutné obraně pro absenci trvajících či přímo hrozících útoku ze strany poškozeného.

24. Nejvyšší soud v odůvodňující části svého rozhodnutí dále uvedl, že třebaže zákonné podmínky jednání v nutné obraně či krajní nouzi soudy nižších stupňů správně vyloučily, bylo třeba se zabývat dále otázkou, zda obviněný nejednal za podmínek dovolené svépomoci ve smyslu § 14 občanského zákoníku, což má dozajista svůj význam i při posuzování, zda lze na jeho jednání nahlížet jako na „výtržnost“ ve smyslu § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Podle § 14 odst. 1 občanského zákoníku, každý si může přiměřeným způsobem pomoci k svému právu sám, je-li jeho právo ohroženo a je-li zřejmé, že by zásah veřejné moci přišel pozdě. Podle odst. 2 tohoto ustanovení hrozí-li neoprávněný zásah do práva bezprostředně, může jej každý, kdo je takto ohrožen, odvrátit úsilím a prostředky, které se osobě v jeho postavení musí jevit vzhledem k okolnostem jako přiměřené. Směřuje-li však svépomoc jen k zajištění práva, které by bylo jinak zmařeno, musí se ten, kdo k ní přikročil, obrátit bez zbytečného odkladu na příslušný orgán veřejné moci. Svépomoc jako forma ochrany subjektivních práv je však i podle usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 11. 2016, sp. zn. I. ÚS 1957/16, omezena jen na zcela nezbytnou míru. Je povolena jen v případě bezprostředně hrozícího neoprávněného zásahu do subjektivního práva, nepřipadá však v úvahu při pokojném, byť protiprávním stavu, který již určitou dobu trvá (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 815/2008). Svépomoc musí být přiměřená okolnostem, přičemž zohlednit je třeba především povahu a význam bráněného práva, intenzitu zásahu do něj, následky s porušením práva spojené, jakož i spojené s použitím svépomoci.
25. Dle Nejvyššího soudu aplikují-li se zásady, které rozvedl pod body 31. a 32. svého usnesení na daný posuzovaný případ, zkonstatoval, že jednání obviněného tak, jak bylo zjištěno soudy nižších stupňů, nemohlo naplnit znak výtržnosti ve smyslu § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Obviněný napadl poškozeného při jeho vyvádění z podniku, kde se choval nevhodně, agresivně, urážel a obtěžoval hosty a vzbuzoval v nich pohoršení, načež začal slovně urážet obviněného a vyhrožovat mu. Proti nikomu jinému než proti poškozenému jednání obviněného nesměřovalo a nikoho jiného neohrožovalo. Z toho je zřejmé, že jednání obviněného bylo motivováno jeho snahou ochránit hosty a zachovat veřejný pořádek v nočním podniku. Obviněný nejednal svévolně, bezohledně či arogantně, naopak jeho jednání bylo reakcí na zcela nepřijatelné chování poškozeného. Nešlo tedy o jednání, které by se dalo hodnotit jako projev celkově záporného stavu obviněného obecně ke spoluobčanům či k veřejnému pořádku. Ze svědeckých výpovědí je zjevné, že hosté podniku si sotva všimli, že došlo k nějakému konfliktu, nijak to průběh jejich zábavy nenarušovalo. Naopak jejich zábavu narušoval nejdříve sám poškozený. V úvahu je třeba vzít i skutečnost, že napadení poškozeného obviněným nemělo žádných následků na zdraví poškozeného. Na základě uvedeného nelze v souladu s východisky vyplývajícími z dosavadní judikatury Nejvyššího soudu dospět k závěru, že jednání obviněného narušilo veřejný pořádek v míře potřebné pro kvalifikaci činu obviněného jako trestného činu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku.
26. Nejvyšší soud poukázal i na samotné vyjádření státního zástupce, který upozornil, že obviněný, který v pozici bezpečnostního pracovníka chránil klid, pořádek a bezpečnost, byť třeba ne zcela bezvadně, je označen za pachatele přečinu výtržnictví a potrestán, a to aniž by komukoliv objektivně nějak ublížil, což se přičí vnímání, „obyčejné“ lidské spravedlnosti. Je proto nutné se vyvarovat přemrštěné kriminalizaci, byť i snad ne zcela korektních situačních postupů občanů, ke kterým dojde při vyvádění nepřístojně se chovajících hostů. Ve smyslu zásady ultima ratio je třeba rozumně a zdrženlivě přistupovat k případům, kdy někdo při vyvádění neslušně se chovajících hostů v rámci dovolené svépomoci nepostupuje plně korektně či zcela adekvátně, jestliže zároveň vyváděnému člověku na jeho právech objektivně nezpůsobí žádnou závažnější újmu. Přepjatá kriminalizace objektivně vážněji nepoškozujících postupů občanů (pracovníků bezpečnostních agentur, pořadatelů apod.) vůči lidem, kteří se rozhodli narušovat bezproblémový průběh zábavy, by mohla vést občany k nebezpečné pasivitě a k pocitu nespravedlnosti ze strany státu a jeho orgánů. Nejvyšší soud vyslovil, že bude tedy na odvolacím soudu, aby na případ důsledně nahlížel

a hodnotil jej i v duchu zásady subsidiarity trestní represe a z ní vyplývajícího principu ultima ratio, kteréžto dosud bez řádného a přesvědčivého vysvětlení nechal stranou své pozornosti.

27. Nejvyšší soud své rozhodnutí uzavřel tak, že napadené usnesení odvolacího soudu nemůže obstát, neboť spočívá, stejně jako jemu předcházející rozsudek soudu I. stupně, na nesprávném hmotně právním posouzení ve smyslu důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu. Odvolací soud tuto vadu neodstranil, proto Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 trestního řádu zrušil usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočky v Táboře ze dne 27. 2. 2020, sp. zn. 14 To 306/2019, jakož i další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a Krajskému soudu v Českých Budějovicích, pobočce v Táboře přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Na odvolacím soudu, jemuž byla předmětná trestní věc vrácena, bude, aby s ohledem na vyslovené právní názory, jimiž je vázán, znovu všechny relevantní okolnosti pečlivě uvážil a rozhodl, zda jednání obviněného vykazuje znaky přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, nebo jen odpovídajícího přestupku a zda jde vůbec o zaviněné protiprávní jednání. Rozhodnutí odvolacího soudu bylo zrušeno jen v důsledku dovolání podaného ve prospěch obviněného, takže v novém řízení nemůže dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch (265s odst. 2 trestního řádu). Jelikož vady napadeného rozhodnutí vytknuté v dovolání a zjištěné Nejvyšším soudem nebylo možno odstranit ve veřejném zasedání, Nejvyšší soud podle § 265r odst. 1 písm. b) trestního řádu učinil své rozhodnutí v neveřejném zasedání.
28. S ohledem na formu rozhodnutí, kterou v dané trestní věci zvolil Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 22. 7. 2020, č.j. 8 Tdo 721/2020-49, Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ve věci nařídil veřejné zasedání na den 21. 1. 2021, jehož se osobně zúčastnil obžalovaný [jméno] [příjmení], jeho obhájce, zvolený na základě plné moci a taktéž i státní zástupkyně. Poté, co byl obžalovaný poučen o svých právech a poté, co byl předsedkyní senátu konstatován dosavadní průběh trestního řízení a přečtena všechna rozhodnutí, která v dané trestní věci učinil Okresní soud v Písku a Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, přečten dále i obsah usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 7. 2020, č.j. 8 Tdo 721/2020-409.
29. Obhájce obžalovaného v plném rozsahu odkázal na písemně zpracované odvolání, které v trestním spise založeno na čl. 342 – 343, 347 – 351 a zdůraznil, že soud I. stupně věc nesprávně právně posoudil. Odvolání proti napadenému rozsudku bylo doplněno a rozvinuto i v podaném dovolání k Nejvyššímu soudu. Obhájce zmínil, že jednáním obžalovaného nebyly naplněny znaky trestného činu výtržnictví, nebyly naplněny znaky ani žádného jiného trestného činu. Jeho trestní jednání se neprokázalo, a proto by měl být obžaloby zproštěn. Dle obhájce obžalovaného by mělo být odvolání státní zástupkyně jako nedůvodné zamítnuto.
30. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře k odvolání obžalovaného uvedla, že s ohledem na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 721/2020 by mělo být odvolání státní zástupkyně podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné zamítnuto. Naopak za důvodné je nutno považovat odvolání obžalovaného. Státní zástupkyně proto navrhla, aby k odvolání obžalovaného byl napadený rozsudek zrušen v celém rozsahu a rozhodnuto bylo podle § 226 písm. b) trestního řádu tak, že obžalovaný [jméno] [příjmení] se zprošťuje obžaloby, neboť skutek, který je předmětem projednávání, není trestným činem.
31. Z iniciativy odvolacího soudu dokazování v rámci veřejného zasedání doplněno o konstatování aktuálního opisu rejstříku trestu obžalovaného, z něhož je patrné, že na něho nutno pohlížet jako na osobu bezúhonnou. Konstatován dále záznam na čl. 423 tr. spisu, z něhož se podává, že trestní řízení vedené u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. 11 T 148/2019 nebylo ohledně obžalovaného [jméno] [příjmení] doposud pravomocně ukončeno.
32. Poté, co předsedkyní senátu prohlášeno dokazování v rámci veřejného zasedání za skončené, obhájce obžalovaného navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v celém rozsahu zrušil

a zprostil obžalovaného obžaloby, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Z provedení dokazování a zjištěného skutkového stavu, který nakonec velmi pečlivě hodnotil i Nejvyšší soud, vyplývá, že v jednání obžalovaného, tak jak bylo vymezeno v obžalobě, nelze spatřovat naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu výtržnictví a ani žádného jiného trestného činu.

33. Státní zástupkyně jako ve svém předchozím přednesu navrhla, aby k odvolání obžalovaného byl napadený rozsudek v celém rozsahu zrušen a bylo znovu rozhodnuto podle § 226 písm. b) trestního řádu. Navrhla dále, aby odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Písku bylo zamítnuto postupem podle § 256 trestního řádu.
34. Obžalovaný v rámci práva posledního slova uvedl, že všechno podstatné už bylo řečeno, plně se ztotožňuje s tím, co napsal nejvyšší státní zástupce, který skutečně lidsky, naprosto perfektně, právně rozklíčoval dění na místě samém. Obžalovaný má práci, která je hodně složitá, není kryta žádným zákonem o bezpečnostních agenturách a ty situace jsou mnohdy tak vyhocené, kdo tu práci nedělá, těžko to pochopí.
35. Krajský soud ve smyslu § 254 odst. 1 trestního řádu z titulu podaných odvolání přezkoumal vzhledem k jejich rozsahu a s ohledem na obsah usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 7. 2020, č.j. 8 Tdo 721/2020-409, napadený rozsudek Okresního soudu v Písku ze dne 8. 10. 2019 č.j. 11 T 95/2018-331 všech jeho výrocích, přezkumné povinnosti podrobil taktéž i kvalitu a zákonnost řízení, které jeho vydání předcházelo. Po náležitém přezkumu dospěl ke stanovisku, že odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] lze vyhodnotit jako důvodné, kdežto odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Písku není možno vyhovět.
36. Tak, jak ostatně již vyslovil odvolací soud ve svém předchozí usnesení ze dne 27. 2. 2020 č.j. 14 To 306/2019-369, v dané trestné věci bylo rozhodováno zákonnou soudkyní, kterou bylo respektováno právo obžalovaného [jméno] [příjmení], na jeho obhajobu. Okresní soud ve věci konal řádně a při zachování veškerých lhůt hlavní líčení, v jehož průběhu poskytl obžalovanému náležitý prostor vyjádřit se ke všem skutečnostem, kladeným mu za vinu a k důkazům o nich, v ostatních směrech pak plně šetřil jeho zákonem zakotvená práva. Odvolací soud si dovoluje proto tvrdit, že řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, netrpí žádnými významnými vadami procesního charakteru, nebylo tedy zjištěno nic, co by přimělo odvolací soud ke zrušení napadeného rozsudku z důvodů, které konkretizovány v ust. § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
37. Jak je zřejmé ze spisu Okresního soudu v Písku sp. zn. 11 T 95/2018, tento soud zcela nesporně vyvinul maximální snahu o to, aby ve věci mohl spolehlivě a dle zákona rozhodnout. Ve věci provedl v rámci hlavního líčení velmi rozsáhlé a podrobné dokazování, splnil tak požadavek vyjádřený v § 2 odst. 5 trestního řádu. Ze strany procesního soudu byla shromážděna dostatečná důkazní materie, na základě níž dospěl k odpovídajícím skutkovým zjištěním. Tato skutková zjištění vzal za zcela správná i soud odvolací. Jak zaznělo v rozhodnutí Nejvyššího soudu, z rozhodnutí soudů obou stupňů je zjevné, že soudy postupovaly při hodnocení důkazů důsledně podle § 2 odst. 5, 6 trestního řádu a učinily skutková zjištění, která řádně zdůvodnily. Důkazy hodnotily podle vnitřního přesvědčení založené na pečlivém uvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu a v odůvodnění svých rozhodnutí v souladu s požadavky danými § 125 odst. 1 trestního řádu vyložily, jak se vypořádaly s obhajobou obžalovaného [jméno] [příjmení].
38. Přestože Okresní soud v Písku zjistil náležitým způsobem skutkový stav věci, o němž neměl ani odvolací soud důvodných pochybností, nelze s ohledem na vyslovený právní názor a jeho důkladný rozbor, který zanesen do odůvodňující části usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 7. 2020, č.j. 8 Tdo 721/2020-409, podřadit jednání obžalovaného [jméno] [příjmení], tak jak konkretizováno v napadeném rozsudku Okresního soudu v Písku ze dne 8. 10. 2019, č.j. 11 T 95/2018-331, pod přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Odvolací soud, který je striktně vázán právním názorem Nejvyššího soudu, zastává stanovisko, poté, co se velmi

pečlivě seznámil s obsahem rozhodnutí Nejvyššího soudu a zde vyslovenými stanovisky k zákonným znakům přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a ustálenou soudní judikaturou, která se váže právě k naplnění znaků skutkové podstaty přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, že právní názor Nejvyššího soudu je povinen přijmout. Lze tudíž uzavřít, že pokud Okresní soud v Písku a následně i odvolací soud dospěly k závěru, že obžalovaný svým jednáním, které vymezeno ve výrokové části napadeného rozsudku naplnil zákonem předpokládané znaky přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, rozhodly tak s ohledem na obsah usnesení Nejvyššího soudu v rozporu se zákonem. Přestože soudy obou stupňů vyloučily, že by obžalovaný [jméno] [příjmení] jednal v nutné obraně či krajní nouzi, nezabývaly se důsledně otázkou, zda obžalovaný nejednal za podmínek dovolené svépomoci ve smyslu § 14 trestního zákoníku, což mělo svůj význam při posuzování, zda lze na jednání obžalovaného nahlížet jako na výtržnost ve smyslu § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Lze přistoupit na výklad Nejvyššího soudu, který jasně uvedl, že obžalovaný [jméno] [příjmení] napadl poškozeného [jméno] [příjmení] při jeho vyvádění z podniku, kde se choval nevhodně, agresivně, urážel a obtěžoval hosty a vzbuzoval v nich pohoršení, kdy začal i slovně urážet obžalovaného a vyhrožovat mu. Proti nikomu jinému, než proti poškozenému, jednání obžalovaného nesměřovalo a nikoho jiného neohrožovalo. Jednání obžalovaného [jméno] [příjmení] bylo tedy motivováno jeho snahou ochránit hosty a zachovat veřejný pořádek v nočním podniku. Obžalovaný nejednal tedy svévolně, bezohledně či arogantně, naopak jeho jednání bylo pouze reakcí na zcela nepřijatelné chování poškozeného [jméno] [příjmení]. Nešlo tedy o jednání, které by mohlo být hodnoceno jako projev celkově záporného vztahu obžalovaného obecně ke spoluobčanům či k veřejnému pořádku. Ze svědeckých výpovědí totiž vyplynulo, že hosté podniku si ani nevšimli, že k nějakému konfliktu došlo, nijak to průběh jejich zábavy nenarušovalo. Naopak jejich zábavu narušoval svým chováním nejdříve sám poškozený [jméno] [příjmení]. Samotné napadené poškozeného obžalovaným [jméno] [příjmení] nemělo žádných následků na zdraví poškozeného. Proto nelze s ohledem na stávající soudní judikaturu dospět k závěru, že jednání obžalovaného narušilo veřejný pořádek v míře potřebné pro kvalifikaci jeho činu jako trestného činu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku.

39. Totiž z právní věty výroku o vině je zřejmé, že znaky přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku Okresní soud v Písku a taktéž i soud odvolací pokládaly za naplněné ve variantě, podle které se obžalovaný dopustil veřejně a na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného. Napadení jiného, byť k němu dojde veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném, ale nemusí být vždy výtržností, zejména ne v případech, kdy napadení je prostředkem, jímž pachatel řeší svůj individuální spor, neshodu či konflikt s jinou osobou, a kdy jednání pachatele není zaměřeno proti dalším osobám, neohrožuje další osoby, významně neruší jejich klid, nevyvolává u nich důvodné obavy, výraznější pohoršení nebo podobnou zápornou reakci apod. Pro případy, kdy napadení jiného má povahu výtržnosti, je pak typické to, že pachatel jedná svévolně, bezohledně, arogantně, že jeho jednání postrádá byť jen zčásti přijatelný i omluvitelný důvod, a že je výrazem jeho záporného vztahu k veřejnému pořádku, projevem neúcty ke společnosti jako celku, prostředkem sebeprosazování na úrok veřejnosti apod. Naznačená hlediska proto vyžadují, aby každý případ byl posuzován individuálně, zejména podle způsobu provedení činu, intenzity útoku, jeho dominantních rysů a průběhu, podle celkových okolností, za jakých byl čin spáchán, s ohledem na to, kde k němu došlo, při jaké příležitosti, jak se dotkl ostatních lidí, jak narušil veřejný pořádek, jak proti němu bylo zakročeno a jak na to pachatel reagoval, čím byl čin vyvolán a co k němu pachatele motivovalo, jaký je jinak vztah pachatele ke spoluobčanům a k respektování veřejného pořádku obecně apod. Právě důsledně individuální hodnocení každého konkrétního případu proto může vést i k tomu, že navenek stejné jednání je posuzováno v jednom případě jako trestný čin a v případě druhém jednání znaky trestného činu nevykazuje.

40. Po vyhodnocení všech rozhodných hledisek označených výše dospěl odvolací soud k závěru, že není nutno jednání obžalovaného kriminalizovat, je nutno ve smyslu zásady ultima ratio rozumně a zdrženlivě přistupovat k případům, kdy jako v dané trestní věci obžalovaný při vyvádění neslušně se chovajícího hosta – poškozeného [jméno] [příjmení], vůči němu zakročil mírně excesivně za užití fyzické síly. Obžalovaný tak činil z omluvitelné pohnutky, kterou byl záměr zachovat veřejný pořádek v podniku a snaha ochránit hosty. Navíc svým fyzickým zásahem nezpůsobil obžalovaný [jméno] [příjmení] poškozenému [jméno] [příjmení] žádné zranění. Jednání obžalovaného nebylo tedy výrazem jeho záporného vztahu k veřejnému pořádku.
41. Odvolací soud vázán názorem Nejvyššího soudu dospěl k závěru, že obžalovaný [jméno] [příjmení] inkriminovaného večera v pozici bezpečnostního pracovníka při vyvádění poškozeného [jméno] [příjmení] z nočníku podniku jednak za podmínek dovolené svépomoci ve smyslu § 14 občanského zákoníku. Podle tohoto ustanovení občanského zákoníku totiž každý si může přiměřeným způsobem pomoci k svému právu sám - je-li jeho právo ohroženo a je-li zřejmé, že by zásah veřejné moci přišel pozdě. Podle odst. 2 tohoto ustanovení hrozí-li neoprávněný zásah do práva bezprostředně, může jej každý, kdo je takto ohrožen, odvrátit úsilím a prostředky, které se osobě v jeho postavení musí jevit vzhledem k okolnostem jako přiměřené. Směřuje-li však svépomoc jen k zajištění práva, které by bylo jinak zmařeno, musí se ten, kdo k ní přikročil, obrátit bez zbytečného odkladu na příslušný orgán veřejné moci. Svépomoc musí být přiměřená okolnostem, přičemž zohlednit je třeba především povahu a význam chráněného práva, intenzitu zásahu do něj, následky s porušením práva spojené, jakož i spojené s použitím svépomoci.
42. Dovolená občanská svépomoc, at' již plně odpovídá § 14 občanského zákoníku či nakonec z důvodu excesu nikoliv, je totiž ve své podstatě jednáním žádoucím, potřebným a právním řádem aprobovaným. Je tudíž nutno považovat za názor správný, že pokud někdo v rámci dovolené svépomoci vyvádí hrubě rušícího, nepřístojně se chovajícího a agresivního hosta i za pomoci fyzického násilí, aniž poškozenému jakkoli ublížil na zdraví, chrání tím nejen sebe, ale především ostatní hosty a též hodnoty, kterým poskytuje ochranu trestní právo, především všeobecný pořádek a bezpečnost. Svépomocné jednání co do své podstaty nelze považovat za jednání nemorální, nechtěné či snad zavrženíhodné, pokud nespovídá o neuctivém či neukázněném přístupu zasahujícího člověka k zásadám občanského soužití.
43. Odvolací soud tedy po pečlivém zhodnocení všech relevantních okolností uzavírá, že jednání obžalovaného [jméno] [příjmení] nevykazuje znaky přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, nevykazuje ani znaky jiného trestného činu. S ohledem na názor Nejvyššího soudu pak odvolací soud není přesvědčen o tom, že jednání obžalovaného by mohlo být postihnuto v rovině jednání přestupkového charakteru.
44. Z důvodů výše rozvedených, s odkazem na právní názor vyslovený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 7. 2020, č.j. 8 Tdo 721/2020-409, odvolací soud k odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] podle § 258 odst. 1 písm. d), f) trestního řádu napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst. 3 trestního řádu nově rozhodl tak, že obžalovaného [jméno] [příjmení] podle § 226 písm. b) trestního řádu zprostil obžaloby státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Písku ze dne 28. 11. 2018, č.j. ZT 190/2018-58, pro skutek konkretizovaný v podané obžalobě, v němž bylo spatřováno spáchání přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.
45. Podle § 229 odst. 3 trestního řádu byl pak poškozený [příjmení] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa]. V souvislosti se zprošťujícím výrokem ani jiné rozhodnutí v rámci adhezního řízení nemohlo být učiněno.
46. Jelikož odvolací soud ve věci rozhodl zprošťujícím rozsudkem, nebylo ze zcela logických důvodů vyslyšeno argumentaci opravného prostředku státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství

v Písku, její odvolání bylo vyhodnoceno jako nedůvodné a jako takové postupem podle § 256 trestního řádu zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Tábor dne 21. 1. 2021

JUDr. Jiřina Roubíčková v.r.

předsedkyně senátu